

מ"ת 23538/03/17 - היועץ המשפטי לממשלה, פרקליטות המדינה נגד הרי מאיר מימון עמר (עציר),

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כב' השופט משה סובל
מ"ת 23538-03-17
המבקש

היועץ המשפטי לממשלה
באמצעות המחלקה לעניינים בינלאומיים
פרקליטות המדינה

הרי מאיר מימון עמר (עציר),
ע"י ב"כ עו"ד בני כץ

נגד
המשיב

החלטה

1. המבקש הגיש ביום 12.3.17 עתירה לפי סעיף 3 לחוק ההסגרה, תשי"ד-1954, להכרזת המשיב בר-הסגרה לארה"ב. לצד העתירה, הוגשה הבקשה שלפניי למעצר המשיב עד למתן החלטה בעתירה.

2. המשיב עומד לדין, יחד עם שלושה נאשמים נוספים (אזרחית סרבית ושני אזרחי רומניה), בבית משפט מחוזי במחוז קולומביה. כתב האישום, שהוגש ביום 15.9.16 ותוקן ביום 6.10.16, מייחס למשיב עבירה של קשירת קשר לביצוע הונאה באמצעים אלקטרוניים, לפי סעיף 1349 בפרק 18 ל-U.S.C., שדינה 20 שנות מאסר.

3. בכתב האישום נטען כי ארבעת הנאשמים, יחד עם שלושה שותפים נוספים (אזרחי הונגריה, רומניה וישראל שעמדו לדין בהליך נפרד והורשעו על פי הודאתם) ואנשים נוספים, הונו בצוותא חברות אירופאיות במהלך השנים 2014-2015, במספר מקרים בהם התחזו כל פעם לבעל תפקיד בכיר בחברה. חברי החברה יצרו כתובות דוא"ל דומות ואף זהות לכתובות הדוא"ל של אותם בכירים בחברות, תוך שימוש באמצעים טכנולוגיים, ושלחו באמצעותם הודעות דוא"ל לעובדים בדרג ביניים, אשר להם גישה לחשבונות הבנק של החברה. בהודעות הדוא"ל, שנחזו להיות מאת בכירי החברות, התבקשו עובדי דרג הביניים להעביר סכומי כסף גדולים (לרוב מאות אלפי אירו ועד מיליוני אירו) מחשבונות בנק שפורטו בהודעות הדוא"ל, תוך מצג שווא לפיו העברת הסכום נדרשת לשם עסקת רכישתה של חברה אחרת, ותוך ציון העובדה שמדובר בעסקה סודית שהעובד נדרש לשמור על חשאיותה.

כדי לבצע את מעשי ההונאה, השתמשו הנאשמים בשירותי רשם שמות מתחם הרשום בארה"ב (Namecheap.com) ומוסמך על ידי ארגון האינטרנט העולמי, ממנו רכשו שמות מתחם (domain name) דומים לכתובות הדוא"ל של החברות אותן הונו. על ידי כך הטעו את עובדי החברות אליהם פנו וגרמו להם להאמין שמדובר בפנייה פנימית לגיטימית. בנוסף, השתמשו הנאשמים בתוכנת דוא"ל המאפשרת לשנות את

כתובת הדוא"ל ממנה נשלחת הודעת דוא"ל, באופן שההודעה הראשונה שנשלחה לעובד החברה נראתה כהודעה המגיעה מכתובת הדוא"ל האמיתית של המנהל אליו התחזו הנאשמים. חברי החבורה הוסיפו והשתמשו בשרתי דוא"ל אמריקנים מוכרים לשליחת הודעות הדוא"ל לעובדי החברות, וזאת במטרה למנוע ממערכות הדוא"ל של החברות לסנן את ההודעות אותן שלחו כ"הודעות זבל". על מנת לחזק את מצג השווא כאילו מדובר בעסקה אמיתית, חלק מאנשי החבורה התחזו ליועצים ולעורכי דין המלווים לכאורה את העסקה הסודית, ושיגרו הודעות דוא"ל ומסמכים הנחזים להיות מעורכי דין.

בדרך זו הצליחה החבורה לקבל במרמה מיליוני אירו מן החברות שנפלו קורבן למעשי התרמית, ולהעבירם אל חשבונות בנק שבשליטת אנשיה, משם הועברו הכספים לחשבונות בנק בסין ובהונג קונג.

4. המשיב טוען כי לא קיימות נגדו ראיות לכאורה להוכחת העבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן, ולפיכך יש להורות על שחרורו מהמעצר ללא כל תנאי. לטענתו, תצהיר סוכן ה-FBI דניאל הס, המסכם את חומר הראיות התומך בכתב האישום, אינו מצביע על ראיה כלשהי ממנה עולה כי המשיב פעל בתוך שטח ארה"ב או נגד גוף כלשהו המצוי בארה"ב. על פי תצהיר הסוכן, חלקו של המשיב בקשר נשוא כתב האישום מסתכם בכך שהמשיב לימד את אנשי החבורה את השיטה לביצוע הונאת סייבר. אלא שהמשיב טוען כי גם לפי תצהיר הסוכן, שיטת ההונאה אותה הוא לימד לא כללה שימוש בשמות מתחם הרשומים דווקא בארה"ב. משכך, ונוכח העובדה שמקומות מושבן של כל החברות הנזכרות בכתב האישום כקורבנות מעשי ההונאה הם באירופה, וגם אין מחלוקת כי המשיב לא הגיע מעולם לארה"ב ולא שהה בה - הרי לטענתו לא מתקיימת כל זיקה בין מעשיו הנטענים לבין ארה"ב. בנסיבות אלה לא יכולה הייתה להתגבש מצד המשיב עבירה לפי חוקי ארה"ב של קשירת קשר לביצוע הונאה באמצעים אלקטרוניים, שכן על פי הדין האמריקני קיימת חזקה מוחלטת וברורה השוללת את תחולת חוקי ארה"ב מחוץ לגבולותיה. החריג היחיד לחזקה זו הוא במקרה בו נקבע לגבי עבירה ספציפית כי ניתן לאוכפה גם מחוץ לשטח ארה"ב. קביעה כזאת אינה מצויה בדין האמריקני לגבי העבירה בה מואשם המשיב.

המשיב טוען עוד כי השותף הישראלי למעשים הנטענים בכתב האישום, איתמר סגל (המכונה שם "שותף 14"), נחקר בקשר לאותה פרשה גם על ידי היחידה הארצית לחקירות הונאה של משטרת ישראל. סגל התקשר בהסכם עד מדינה הן עם הרשויות בארה"ב והן עם הרשויות בישראל. והנה, במאות עמודי חקירתו הממושכת של סגל על ידי משטרת ישראל (שהועברו אל ב"כ המשיב בעקבות בקשה שהגיש בתיק הנוכחי), סגל לא ידע למסור פרטים באשר לאופן המעורבות של המשיב במעשי ההונאה, אלא רק טען באופן סתמי כי המשיב היה מעורב יחד עמו בהונאות וגרף מהן הון. מכל מקום, בחקירה זאת סגל לא טען ולו פעם אחת כי המשיב לימד אותו כיצד לבצע הונאות סייבר באמצעות שמות מתחם הרשומים בארה"ב או בכל דרך אחרת הקשורה לארה"ב. יתר על כן, בהתאם להנחיית משטרת ישראל הקליט סגל שיחות שקיים עם המשיב. מהקלטות אלו עולה בבירור, לטענת המשיב, כי הוא לא שהה בארה"ב ואף סירב להצעתו של סגל, ששהה בארה"ב, להגיע לשם לצורך קידום ההונאה.

5. לבקשת ההסגרה שהגישה בעניינו ממשלת ארה"ב ביום 20.2.17, צורפו שני תצהירים מיום 24.1.17:

תצהיר התובע במשרד המשפטים של ארה"ב, עו"ד מייקל מאראנדו (להלן - **תצהיר התובע**), ותצהיר סוכן ה-FBI, דניאל הס (להלן - **תצהיר הסוכן**). קריאת שני תצהירים אלה מלמדת כי קיימות נגד המשיב ראיות לכאורה לביצוע עבירה של קשירת קשר לביצוע הונאה באמצעים אלקטרוניים, המקיימת זיקה מספקת לארה"ב על פי הדין האמריקני.

6. על פי האמור בסעיפים 9-10 לתצהיר הסוכן, שותף 7 (אזרח הונגריה), שותף 10 (אזרח רומניה) ושותף 14 (סגל) מסרו בהודעותיהם כי בחודש פברואר או מרץ 2014 הגיעו שותף 10 ואחד הנאשמים (דניאל סיומג) מרומניה לישראל, על פי הזמנתו של שותף 14, ונפגשו בישראל עם המשיב. במפגש זה סיפר המשיב לשותף 10 ולסיומג על הונאות סייבר ועל שיטת הביצוע שלהן, וסוכם כי המשיב יקבל 5% מרווחי החברה. שותף 10 וסיומג יצאו לאנטליה שבטורקיה, שם הצליחו אנשי החברה להונות חברה ספרדית בסכום של 283,400 אירו שהועבר לחשבון בנק בהונגריה שהיה בבעלותם. שותף 10 ושותף 14 מסרו בהודעותיהם כי המשיב קיבל 5% מרווחי ההונאה בטורקיה. שותף 7 מסר בהודעתו כי שילם למשיב סכום של כ-200,000 אירו תמורת חלקו במעשי ההונאה.

בסעיפים 10 ו-13 לתצהיר הסוכן נאמר כי שותף 10 ושותף 14 מסרו בהודעותיהם כי בסוף חודש אוגוסט 2014 או תחילת חודש ספטמבר 2014, המשיב ונאשמת נוספת (סבינה סלימוביץ') הצטרפו לשותף 10 ולשני נאשמים נוספים (דניאל סיומג וכריסטיאן פלאמנזינו) ששהו בדירת מסתור של החברה בפרבר של העיר וורנה שבבולגריה, אליה עברו מדירת המסתור הקודמת בטורקיה. בסעיפים 14-17 לתצהיר הסוכן נאמר כי על פי הודעתו של שותף 10, במהלך השהות בדירת המסתור בבולגריה, המשיב והנאשמת סלימוביץ' לימדו את אנשי החברה את שיטת ההונאה, כגון: כיצד לנסח את הודעות הדוא"ל שהופנו לעובדי החברות שרומן, וכיצד להגיב להודעות דוא"ל שקיבלו מאותם עובדים באופן שישכנע עובדים אלו להעביר את הכספים לחשבונות הבנק שבשליטת חברי החברה. בנוסף, המשיב התקשר לעובדים דוברי אנגלית או ספרדית בחברות שרומן, ותוך ניצול שליטתו בשפות אלו נטל חלק פעיל במרמה. החברה, והמשיב בכללה, שהתה במשך כחודשיים בדירת המסתור בבולגריה, שם גם הגיעו להסכמה בדבר חלוקת רווחי ההונאה ביניהם. על פי ההסכמה, 60% מהרווחים יועברו לשותף 7, שותף 14, סלימוביץ' והמשיב. במהלך תקופה זו הונתה סלימוביץ' חברה לא ידועה, בכך ששכנעה עובד שלה להעביר סכום של כ-550,000 אירו לחשבון בנק בבעלות חברי החברה. עוד במהלך אותה תקופה, הונתה החברה חברה פורטוגלית בסכום של כ-380,000 אירו שהועברו לחשבון בנק בהונגריה שהיה בשליטתו של שותף 7.

בסעיף 13 לתצהיר הסוכן מתוארת הודעתו של שותף 7 לפיה טרם הגעת המשיב לדירת המסתור בבולגריה, ביקש ממנו המשיב מימון לטיסותיו לבולגריה. שותף 7 העביר לידי חוקרי ה-FBI העתקים מתכתובות דוא"ל בין המשיב לבינו המפרטות את זמני ומסלול הטיסות.

בסעיפים 31-34 לתצהיר הסוכן נאמר כי על פי הודעתו של שותף 10 וחומרים שהתקבלו מהרשויות בגרמניה, כמעט כל מעשי ההונאה בוצעו באמצעים אלקטרוניים אמריקניים. כך, שמות המתחם ששימשו את אנשי החברה - הדומים לכתובות הדוא"ל של החברות אותן הונן - נרכשו מרשם שמות

מתחם הרשום בארה"ב. בנוסף, השתמשה החבורה בשרתי דוא"ל מוכרים הממוקמים בארה"ב, על מנת למנוע ממערכות הדוא"ל של החברות המרומות לסנן את ההודעות כ"הודעות זבל".

7. בתצהיר התובע נאמר כי על פי החוק בארה"ב, עבירת הקשר היא הסכם לביצוע עבירה. צד לעבירת הקשר אינו נדרש להיות מודע לכל פרטי התכנית העבריינית או לזהות כל יתר הצדדים לקשר. די בעצם המודעות לאופי הבלתי-חוקי של התכנית ובנכונות להצטרף אליה, כדי להטיל על הקושר אחריות לכל מעשיהם של יתר הצדדים להתקשרות, הנחשבים לשליחיו, גם אם חלקו במימוש התכנית העבריינית הוא משני, וגם אם העבירה עליה הוסכם לא בוצעה לבסוף, ובלבד שלפחות אחד מהקושרים ביצע לפחות פעולה אחת למימוש התכנית (סעיפים 13-15 לתצהיר התובע). בעניינו הקונקרטי של המשיב, מסביר התובע בתצהירו (סעיף 26) כי המשיב ביצע עבירה של קשירת קשר לביצוע הונאה באמצעים אלקטרוניים, בין היתר כיוון שחבר לתכנית העבריינית אשר במסגרתה נעשה שימוש מכוון באמצעים אלקטרוניים אמריקניים, ובמיוחד בשירותים של ספקי דוא"ל ורשם שמות מתחם הפועלים בארה"ב.

8. תצהירי הסוכן והתובע מצביעים אפוא על זיקה הקושרת את המשיב לארה"ב. מאחר שהמשיב עומד לדין בעבירת קשר, שהיא עבירה רבת משתתפים, הרי לכאורה די במודעות של אחד הקושרים לכך שמימוש תכנית ההונאה נעשה באמצעות שמות מתחם שנרכשו בארה"ב ובאמצעות שרתי דוא"ל הממוקמים בארה"ב, כדי לחייב גם את המשיב כצד לעבירת הקשר. עולה לכאורה מהראיות, כי על פי סיכום בין המשיב לבין אנשים מהחבורה, לימד אותם המשיב כיצד לבצע הונאת סייבר, וזאת תמורת תשלום באחוז נקוב מתוך רווחי ההונאה, עליו סוכם מראש. בפועל, התשלום המוסכם הועבר למשיב בגין ההונאה שביצעה החבורה בדירת המסתור בטורקיה. לאחר מכן הגיע המשיב בעצמו לדירת המסתור בבולגריה, שם לא רק הדריך את אנשי החבורה כיצד לבצע את ההונאה, אלא אף נטל חלק פעיל במעשי ההונאה עצמם.

כפועל יוצא, אין לכאורה בפסיקה האמריקנית שהציג הסניגור כדי לשלול קיומן של ראיות לכאורה: פסקי דין אלו אינם שוללים את השתכללותה של עבירת קשר בארה"ב מקום בו נרקמה ומומשה תכנית לביצוע עבירה אשר במסגרתה פעלו לפחות חלק מהקושרים למימוש התכנית תוך שימוש באמצעים הממוקמים בארה"ב או שנרכשו בארה"ב.

9. על כך יש להוסיף כי הגם שאין הבדל מהותי בין בקשת מעצר במסגרת הליך פלילי המתנהל בישראל לבין בקשת מעצר במסגרת הליכי הסגרה, כך שגם במקרה האחרון תנאי למעצר הוא קיומה של תשתית ראייתית לכאורית לעבירות המיוחסות למבוקש ההסגרה; עדיין קיים הבדל באשר לבחינה הראייתית הלכאורית ולדיות הראיות המספיקות למעצר במסגרת הליכי הסגרה. כפי שהוסבר, למשל, בבש"פ 3967/12 **היועץ המשפטי לממשלה נ' בולטיאנסקי** (21.5.12): **"על דרך הכלל אין בידי בית משפט מן המדינה המתבקשת, בוודאי כשעסקין בשיטת משפט שונה, להעריך באופן מקצועי מלא את הראיות שיעריך בית המשפט הזר במדינה המתבקשת, הן במהות הן על פי דיני הראיות. לכן דרגת הדרישות הראייתיות אינה מגיעה לדרגת 'הדרישה הפנימית' (אף אין**

נמסר בהכרח כל חומר הראיות) (שם, בפסקה י"ג). ברוח זו נקבע כי "בהליך המעצר לצורכי הסגרה כמו גם בהליך ההסגרה עצמו, אין להעמיק חקר ולברר את שאלת חפותו או אשמתו של המבוקש להסגרה על פי הראיות לכאורה שהוצגו ואין לבחון את מהימנותן של הראיות. מלאכה זו יש להותיר לערכאה השיפוטית שבפניה עתיד המבוקש ליתן את הדין אם יוסגר" (בש"פ 725/09 היועץ המשפטי לממשלה נ' אברג'יל (30.1.09) בפסקה 12). הגמשה זו של בחינת הראיות הלכאוריות בהליכי הסגרה, נובעת מקיומו האפשרי של פער בהוראות הדין בין שיטות המשפט השונות, ונועדה "למנוע מצב שבו החלה דווקנית של כללי הראיות של המשפט הפנימי תחסום אפשרות להסתמך על חלק ניכר מן החומר המוגש בהליך הסגרה, ותסכן בכך את הגשמת תכלית ההסגרה" (ע"פ 8010/07 חזיזה נ' מדינת ישראל (13.5.09), בפסקה 24). לצורכי הסגרה, ומעצר לצורך הסגרה בכלל זה, די אפוא ב"קיומן של ראיות שאינן חסרות ערך, היינו, ראיות שיש בכוחן להקים 'אחיזה לאישום', אשר מצדיק את המשך בירור אשמתו של המבוקש במדינה מבקשת ההסגרה" (בש"פ 2045/12 גלוחוב נ' היועץ המשפטי לממשלה (28.3.12) בפסקה 9).

10. אני סבור כי הפירוט המופיע בתצהיר הסוכן (במישור העובדתי) ובתצהיר התובע (במישור המשפטי) מספק את אותה "נקודת אחיזה" לעבירה המיוחסת למשיב במסגרת כתב האישום שהוגש נגדו בארה"ב. זאת במידה הנדרשת לצורך הליכי הסגרה, המשקיפה על הטענות ממבט-על, בודקת את דיוקן הלכאוריות של הראיות, ואינה מעמיקה חקר באותה רמת בירור וליבון הצפויה להתבצע במסגרת ההליך העתידי בארה"ב.

11. כמו כן, הראיות הלכאוריות אינן נשללות בשל כך שסגל, אחד המעורבים, לא פירט בחקירתו על ידי משטרת ישראל את מעשיו של המשיב. ראשית, לצורך בקשת ההסגרה, חומר החקירה הרלוונטי הוא החומר שנאסף על ידי הרשות החוקרת בארה"ב ולא על ידי הרשות החוקרת בישראל, שביצעה את החקירה לצרכים ישראליים ולא לצרכים אמריקניים. בהתאם לתצהיר החוקר, חומר החקירה האמריקני מסבך את המשיב הן בכך שלימד את שיטת ההונאה והן בכך ששהה בדירת המסתור בבולגריה ונטל אז חלק פעיל במעשי ההונאה שבוצעו מאותה דירה. שנית, כפי שמסביר בתצהירו התובע האמריקני, עבירת הקשר נעברה על ידי המשיב בהתאם לדין בארה"ב גם אם לא היה מודע או מעורב באותו מקטע של מימוש הקשר בו נרכשו שמות המתחם בארה"ב או נשלחו באמצעות שרתי דוא"ל אמריקניים הודעות הדוא"ל לעובדי החברות המרומות. שלישית, על פי תצהיר החוקר, פירוט מעשיו של המשיב בעת שהותו בדירת המסתור בבולגריה נמסר על ידי שותף 10 ולא על ידי סגל (שותף 14). המשיב לא טען במסגרת ההליך הנוכחי שבפניי כי שותף 10 נחקר אף הוא על ידי משטרת ישראל, או כי שותף 10 נחקר ומסר תיאור שונה מן הדברים המובאים בשמו בתצהיר החוקר.

12. נוכח מסקנתי בדבר קיומן של ראיות לכאורה, מתקיימת נגד המשיב עילת מעצר משולשת: ראשית, עילה הנובעת ממסוכנותו לפגיעה בשלום הציבור ורכושו, מסוכנות הנלמדת ממעשיו הלכאוריים הכוללים בתוכם התארגנות עבריינית לביצוע עבירות רכוש באורח שיטתי ובהיקף ניכר תוך שימוש באמצעים מתוחכמים; שנית, עילה הנובעת מחשש להימלטות המשיב מאימת הדין, נוכח העונש הקבוע בארה"ב לעבירה בה הוא עומד לדין (20 שנות מאסר), וכן נוכח היותו בעל דרכון מרוקני והימצאות בני משפחתו

במרוקו. **שלישית**, עילה הנובעת מהשיקול בדבר עמידת מדינת ישראל בהתחייבות הבינלאומית שנטלה על עצמה כלפי יתר המדינות החברות באמנת ההסגרה.

13. על אף האמור, ובהתאם לשורה של החלטות שניתנו על ידי בית המשפט העליון בשנים האחרונות המחייבות לבחון אפשרות של חלופת מעצר (או מעצר באיזוק אלקטרוני) גם בהתקיים עילת מעצר במסגרת הליכי הסגרה, יגיש שירות המבחן תסקיר מעצר בעניינו של המשיב. התסקיר יוגש עד ליום 12.6.17.

14. המשך הדיון יתקיים ביום 13.6.17 שעה 9:00.

15. המזכירות תזמין את המשיב באמצעות שב"ס, ותישלח העתק ההחלטה לשירות המבחן.

ניתנה היום, כ"ט אייר תשע"ז, 25 מאי 2017, במעמד הצדדים.